

Dosar Nr. 30/C/2005
Nr. unic 1440/89/2005

- contencios administrativ fiscal-

✓U

R O M Â N I A
TRIBUNALUL VASLUI
SENTINȚA CIVILĂ NR. 50 /CA
Sedința publică din 27 martie 2006
PREȘEDINTE : GERGELY NICULINA
GREFIER: MINCIU MARIANA

S-a luat în examinare pronunțarea acțiunii civile formulată de reclamanta S.C., „Ema Grup Construct” SRL Vaslui cu sediul în Vaslui, str. Peneș Curcanu, bl.284, ap.1, parter, județul Vaslui în contradictoriu cu pârâtul Ministerul Finanțelor Publice București- prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui cu sediul în Vaslui, str. Ștefan cel Mare, nr. 56, județul Vaslui, având ca obiect Legea nr. 554/2004.

La apelul nominal făcut la pronunțare au lipsit părțile.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-au verificat actele și lucrările de la dosar, după care;

Dezbaterile din prezenta cauză au avut loc în ședința publică din 20 martie 2006, fiind consemnate în încheierea din acea zi, care face parte integrantă din prezenta sentință, când la cererea apărătorul reclamantei, pentru a-i se da posibilitatea să depună concluzii scrise, s-a amânat pronunțarea cauzei astăzi 27 martie 2006, după care s-a trecut la deliberare conform dispozițiilor art. 256 Cod pr. civilă, dându-se sentința de față.

T R I B U N A L U L

Asupra acțiunii în contencios administraiv de față,

Prin cererea formulată pe calea contenciosului administrativ și înregistrat la această instanță la nr. 30/C/2005, reclamanta SC „EMA GRUP CONSTRUCT” S.R.L. Vaslui a chemat în judecată pârâta Ministerul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice Vaslui solicitând ca, prin hotărârea ce se va da, să se dispună desființarea deciziei nr. 10/18.03.2005 emisă de pârâtă și, în consecință, admiterea contestației în ceea ce privește suma de 256.443.580 lei.

În motivarea cererii reclamanta arată că în perioada 13.10.2003 – 29.10.2003, 20.01.2004, D.G.F.P. Vaslui – Direcția controlului fiscal Vaslui a efectuat un control fiscal la societate în urma căruia a încheiat Proces-verbal de control din data de 30.01.2005 prin care a stabilit că S.C. „Ema Grup Construct” S.R.L. datorează și suma de 256.443.580 lei reprezentând: 40.929.277 lei –

impozit pe profit; 119.252.877 lei – dobânzi aferente; 5.711.824 lei – penalități de întârziere; 21.115.053 lei – T.V.A.; 63.856.496 lei – dobânzi aferente și 5.578.063 lei – penalități de întârziere.

Împotriva acestui proces-verbal reclamanta a formulat contestație care a fost înregistrată sub nr. 5397/04.03.2004 prin care a solicitat exonerarea de la plata sumelor respective.

Prin Decizia nr. 14/31.03.2004 D.G.F.P. Vaslui a dispus suspendarea soluționării contestației până la primirea unei soluții definitive pe latura penală, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea.

Cu adresa 5486/05.03.2004, D.G.F.P. Vaslui a înaintat plângere penală pentru efectuarea de cercetări cu privire la legalitatea facturilor înregistrate în evidență contabilă a societății în luna decembrie 1998 pe baza cărora a fost depusă TVA.

Prin Decizia 10/18.03.2005 a fost respinsă ca neîntemeiată contestația formulată pentru suma sus-arătată. Această decizie este nelegală și netemeinică.

Contestă parțial măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală în ceea ce privește micșorarea în luna decembrie 1998 a TVA deductibilă cu 21.115.053 lei aferentă facturilor nr. 7323560/26.08.1998 și nr. 0345700/24.11.1998 cu dobânzile și penalitățile aferente și a impozitului pe profit aferent anului 1998 în sumă de 40.929.271 lei cu dobânzile și penalitățile aferente.

În mod neîntemeiat, prin decizia 10/2005 se reține că societatea nu putea beneficia de dreptul de deducere a TVA înscrisă în facturile fiscale de aprovizionare menționate, pe considerentul că nu sunt completate rubricile cu privire la sediul, contul și banca furnizorului și cele privind expediția cu numele delegatului, cartea de identitate a acestuia, mijlocul de transport, data expediției, ora și semnatura.

În soluționarea contestației nu s-a avut în vedere declarația asociatului societății în perioada respectivă, Grasu Viorel, din care rezultă că el a ridicat materialele de construcție și a efectuat plata către societățile respective, deci lipsurile din rubricile privind expediția au fost complinite.

În plus, cercetările penale efectuate în cauză nu au relatat încălcări ale dispozițiilor legale în materie, motiv pentru care s-a dispus neînceperea urmăririi penale.

Evident că reclamanta nu are nici o culpă cu privire la modul de completare a facturilor de către furnizori, iar responsabile în totalitate sunt S.C. „Anca Impex” S.R.L. București și S.C. „Crăciun” S.R.L. Piatra Neamț, esențial în soluționarea contestației fiind realitatea operațiunilor respective, iar aceasta este dovedită cu declarația asociatului Grasu Viorel.

Invocă prescripția constatării obligației de plată față de bugetul de stat pentru suma de 256.443.580 lei.

Potrivit O.G. nr. 70/1997 dreptul organelor de control fiscale de a stabili diferențe de impozite și majorări de întârziere pentru neplata în termen a

acestora se prescrie în termen de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației pentru perioada respectivă.

Diferența de impozit și majorările de întârziere au fost stabilite prin Procesul-verbal de control înregistrat sub nr. 299/30.01.2004, neavând relevanță în calcularea termenului de prescripție data începerii controlului, respectiv 13.10.2003, ci data stabilirii diferențelor, deci a actului constatator.

Părâta Direcția Generală de Finanțelor Publice Vaslui a formulat întâmpinare solicitând respingerea acțiunii reclamantei.

Arată că Decizia 10/18.03.2005 este legală și temeinică și că în mod corect organul de control nu a admis deducerea de T.V.A. Întrucât facturile respective nu au fost corect și complet întocmite, neavând cum să fie considerate documente legale de proveniență iar operațiunile consemnate în aceste formulare neputând fi înregistrate în contabilitate.

Potrivit Regulamentului de aplicare a Legii nr. 82/1991 a contabilității aprobat prin H.G. nr. 704/1993 la pct. 119 se precizează: „...orice operațiune patrimonială se consemnează în momentul efectuării ei într-un înscris ce stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ”, menținând elementele obligatorii ce trebuie să le cuprindă aceste documente.

Facturile fiscale în cauză, care sunt astfel de documente, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege.

Cu privire la prescripție, arată că potrivit art. 88 alin. 2 din O.G. 92/2003, republicat „termenul de prescripție de 5 ani începe să curgă de la 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creația fiscală”.

Potrivit O.G. 68/1997 termenul pentru depunerea decontului TVA pentru luna decembrie 1998 a fost 25.01.1999 iar a declarației fiscale privind impozitul pe profit a fost 31.03.1999.

În această situație termenul de prescripție începe la data de 01.01.2000 iar termenul de împlinire a prescripției a fost 01.01.2005.

Din actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

În luna octombrie 2003 și luna ianuarie 2004, la societatea reclamantă s-a efectuat un control fiscal de către părâta Direcția Generală a Finanțelor Publice – Direcția Control Financiar Vaslui, finalizat prin procesul-verbal de control din 30.01.2004.

Prin acest proces-verbal s-a stabilit că reclamanta datorează bugetului de stat 21.115.053 lei taxă pe valoare adăugată, 63.856.496 lei dobânzi aferente T.V.A., 5.578.063 lei penalități de întârziere aferente, 40.929.277 lei impozit pe profit, 119.252.867 lei dobânzi impozit pe profit, 5.711.824 lei penalități de întârziere.

Reclamanta a contestat aceste sume reținute în procesul-verbal, contestație respinsă de Direcția Generală de Finanțelor Publice Vaslui prin Decizia nr. 10/18.03.2005.

Referitor la sumele reținute ca datorate drept taxă pe valoare adăugată cu dobânzile și penalitățile de întârziere aferente, reclamanta susține că este adevărat că în cele două facturi menționate în procesul-verbal de control nu sunt completează rubricile cu privire la sediul, contul și banca furnizorului și cele

privind expediția cu numele delegatului, cartea de identitate a acestuia, mijlocul de transport, data expedierii, ora și semnătura, dar că lipsa acestor mențiuni este complinită de faptul că reprezentantul reclamantei, Grasu Viorel, a ridicat marfa personal și a efectuat plata către societățile respective și că modul de completare a facturilor de către furnizori, nu poate fi imputată reclamantei care este beneficiar.

Această apărare nu poate fi primită pe următoarele considerente:

Conform prevederilor Legii 82/1991 a contabilității și Regulamentului de aplicare a acestei legi, documentele justificative în baza cărora se înregistrează o operațiune patrimonială trebuie să cuprindă obligatoriu anumite elemente, printre care și cele menționate de organele de control că ar lipsi din cele 3 facturi înregistrate de reclamantă în contabilitate. Fără aceste mențiuni actul respectiv nu capătă calitatea de document justificativ și nu poate reprezenta un document legal în baza căruia, conform O.G. 3/1992 să se poată efectua dreptul de deducere a taxei pe valoare adăugată.

Aceste lipsuri nu pot fi complinile, așa cum susține reclamanta, prin faptul că reprezentantul său, Grasu Viorel, ar fi ridicat personal materialele și le-ar fi plătit numerar, atât timp cât aceste operațiuni, dacă au fost făcute efectiv, nu sunt menționate în document, adică numele lui Grasu Viorel să fie trecut ca delegat din partea beneficiarului și să fie făcută mențiunea că s-a achitat numerar, specificându-se numărul chitanței.

Faptul că cel care întocmește factura este răspunzător pentru modul în care o face, este adevărat, dar tot adevărat este că în conformitate cu prevederile O.G. 3/1992, plătitorii de taxă pe valoare adăugată sunt obligați să solicite de la furnizori facturi fiscale pentru toate bunurile achiziționate și să verifice întocmirea corectă a acestora.

Deci reclamanta avea obligația să verifice dacă facturile erau întocmite corect, să le trimită furnizorului pentru completare dacă era cazul sau să nu le înregistreze în contabilitate.

Nerespectând aceste operațiuni și etape, reclamanta nu poate pretinde că documentele de care s-a făcut vorbire reprezintă documentele justificative legale care să poată fi înregistrate în contabilitate și pe baza cărora să se poată deduce taxa pe valoare adăugată, așa încât organele de control în mod corect au reținut suma de 21.115.053 lei taxă pe valoare adăugată dedusă nejustificat, calculând la această sumă dobânzi și penalități aferente.

Referitor la impozitul pe profit calculat cu dobânzi și penalități aferente, suma totală fiind de 165.443.580 lei, acesta a fost calculat majorându-se baza de impozitare cu contravalarea facturilor menționate în procesul-verbal despre care s-a făcut vorbire anterior, fiind accesoriu acestora.

O apărare separată pentru acest punct reclamanta nu a făcut, rezolvarea acestuia fiind condiționată de modul de rezolvare a deducerii taxei pe valoare adăugată, dar pentru întreaga sumă calculată, de 256.443.580 lei reprezentând taxa pe valoare adăugată cu dobânzi și penalități, precum și impozitul pe profit cu dobânzile și penalitățile aferente, reclamanta a invocat prescripția dreptului de a se constata obligația de plată față de bugetul de stat,

având în vedere că facturile datează din 1998 iar termenul de 5 ani înăuntrul căruia se putea constata datoria expira la data de 1 ianuarie 2004.

Față de această excepție tribunalul reține următoarele:

Facturile seria B ACB nr. 7323560/26.08.1998 și seria N TACA nr. 0345700/24.11.1998 au fost înregistrate în contabilitate de către reclamantă în luna decembrie 1998.

Conform OG 68/1997 termenul pentru depunerea decontului T.V.A. pentru luna decembrie 1998 a fost de 25.01.1999, iar a declarației fiscale privind impozitul pe profit a fost de 31.03.1999, acestea fiind socotite termene la care s-a născut creația fiscală.

Conform art. 88 alin. 2 din OG 92/2003 „termenul de prescripție de 5 ani începe să curgă de la 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creația fiscală”.

În cauză deci, termenul de prescripție începe la data de 01.01.2000 și se împlinește la 1 ianuarie 2005, creația fiscală nefiind prescrisă.

Raportat tuturor considerentelor reținute, tribunalul constată că acțiunea nu este intemeiată, că procesul-verbal de constatare și decizia nr. 10/18.03.2005 sunt temeinice și legale, urmând ca atare să respingă cererea formulată de reclamantă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRÂȘTE:

Respinge cererea formulată de reclamanta S.C. „EMA GRUP CONSTRUCT” S.R.L. în contradictoriu cu părțea Ministerul Finanțelor Publice – Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Vaslui privind desființarea deciziei nr. 10/18.03.2005 emisă de D.G.F.P. Vaslui.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 27 martie 2006.

PREȘEDINTE,
G.N.

GREFIER,
M.M.

red. G.N.
4 ex. / 10.04.2006
dact. S.A.

